

Otthonunk

Veresegyház Erdőkertés

1. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM, 2022. JANUÁR

„Csak előre lehet menni”

Veresegyház mindig is nagyon összetartó volt, az emberek pedig készségesek, és ez ma is jellemző – mondta el a lapunknak adott interjúban Pásztor Béla polgármester (4-5. OLDAL)

A trendeket alakítani kell, nem pedig követni

A Sulyán cukrászda 1984-ben költözött jelenlegi helyére, Veresegyház főterére. Az elmúlt években már több termékük kapott rangos elismerést, de egy közösen elfogyasztott finom sütemény vagy kávékülönlegesség bármikor képes összehozni a családot, a barátokat, az ismerősöket. (2. OLDAL)

Az erdőkertesi csodakert nemzetközi sikere

Erdőkertesen már harmincöt éve működik a Fenyőkert Díszfaiskola, ahol fák, cserjék, évelők szaporítóanyagainak és félkész növényeinek előállításával foglalkoznak. Az itt nemesített növények közül jelenleg is több áll európai uniós szabadalmaztatás alatt. (16. OLDAL)

A veresegyháziak büszkék arra, hogy saját színházuk van

Alig nyolc év alatt százhetvenezren látták a 2014-ben alapított Veres 1 Színház előadásait a városban, ami egyúttal azt is jelenti, hogy folyamatosan telt ház előtt játszik a társulat – mesélte lapunknak Venyige Sándor igazgató, aki szerint a színház elsődleges funkciója a szórakoztatás, azt azonban magas színvonalon kell csinálni. (14-15. OLDAL)

A trendeket alakítani kell, nem pedig követni – erre alapozzák a Sulyán cukrászda üzleti modelljét

Ahol még a Mennyországba is érdemes belekóstolni

Úgy tartják, az édesség boldogít. S valóban, egy közösen elfogyasztott finom sütemény vagy kávékülönlegesség összehozza a családot, a barátokat, az ismerősöket. Keresve sem találhatnánk ehhez patinásabb helyet a veregyeházi Sulyán cukrászdánál. A város szívében immár negyvenkét éve üzemel az ország egyik legkiválóbb cukrászata. A családi vállalkozás mindemellett a foglalkoztatás terén is példaértékű: huszonhárom térségbeli munkavállalójának – és azok hozzátartozóinak – biztosít mindennapi megélhetést.

Szinte nincs is olyan kézműves termékük, legyen az torta, fagyalt vagy szaloncukor, amit ne díjaztak volna már hazai és nemzetközi versenyeken egyaránt. Csupán példaként: a ház szilvagombóc-tortája lett az ország tortája 2010-ben, a parajdi sós-karamella rumos kávé trüffel pedig az év szaloncukra díjat nyerte el 2015-ben. Tavaly, az év végén újabb kitüntetéssel gazdagodtak: az Egy falat Mennyország nevű szaloncukruk ismét kiérdemelte ezt az elismerést. Ugyanakkor az év kézműves szaloncukra kategóriában a roppanó kekszes fehér csokoládé trüffel kompozíciójuk nyerte el az elsőnek járó díjat.

Anyósom volt az első cukrász a családban, apósommal kezdték el a vállalkozást, őket követte a férjem és a testvére – mesélte lapunknak Sulyánné Benkó Katalin. Mint mondta, ő akkor lépett rá erre az útra, amikor tizennyolc évesen férjhez ment Sulyán Pálhoz.

Az első üzletet még 1980-ban nyitották, nem messze a jelenlegi től. A családi manufaktúra híre azonban villámgyorsan bejárta a környező településeket, és az egyre növekvő igényekhez alkalmazkodva új helyet kellett keresni. Ekkor, 1984-ben költözött méltó helyére, Veregyeház főterére a nagynevű cukrászda.

Sikere azóta is ötletlen a vendégek körében, ahogy a családnak az alkotás iránti végtelen elszántsága is. A tulajdonosok azt vallják, hogy a trendeket alakítani kell, nem pedig követni. A kilencvenes évek közepén az elsők között ismerték fel a megváltozott fogyasztási szokásokat, amelyekhez azonnal képesek voltak alkalmazkodni is, és a kínálatukat az elvárásokhoz igazították. Az egészséges életre és táplálkozásra való ösztönzés hatására egyre több vásárló kezdett érdeklődni a reformsütemények iránt. A nehéz és sűrű vajkrémes töltelék helyét ekkor vette át a főzött pudingos krém, a masszív marcipán-díszítést pedig felváltotta a friss gyümölcsös dekoráció.

Természetesen a hagyományok iránti tisztelet jegyében nélkülözhetetlen része a kínálatnak a békebeli zserbó vagy krémes, de a legnagyobb nyelvek is kedvükre válogathatnak a folyamatosan megújuló választékból. A téli finomságok között például olyan különlegességek várják a látogatókat, mint a fehér csokoládés, fehér piskótával készült Sacher-torta, a chilis csokoládés piskótatekeres, a mindenmentes kókusztejes-csokoládés mousse vagy gyermekkorunk kedvence, a három ízben kapható téli fagy.

Veresegyház és Erdőkertes szimbiózisában

Veresegyház és Erdőkertes 1956-ig, az utóbbi önállósodásáig egy település volt Magyarország térképén. Ennyi idő távlatából ma már persze eszébe sem jutna senkinek sem megkérdőjelezni az akkor meghozott döntést, amelynek következményeivel – legyenek azok bár pozitív vagy negatív hatásúak – nekünk együtt kell élnünk. Nem kérdőjelezzük meg, hiszen épp az a lényeg, hogy ezzel is és egymással is együtt akarunk élni. Már csak azért is, mert így alkothatunk erős, összetartó, büszke, lokálpatrióta közösséget.

Tény azonban az is, hogy egy ilyen közigazgatási döntés nem változtatja meg, nem értékeli át az emberi kötődéseket: a régi veresegyházi családokból még manapság is nagyon sokan járnak rokonlátogatóba Erdőkertesre, az erdőkertesi szülők jelentős része pedig most is Veresegyházra viszi reggelente a gyermekét iskolába.

Nyugodtan kimondhatjuk tehát, hogy a két település afféle természetes szimbiózisban él egymással. Erdőkertesben járva egy veresegyházi sem érzi magát idegennek – és nagy valószínűséggel így van ez fordítva is.

Sok-sok szál köt össze bennünket, számtalan kötődés és emberi kapcsolat ad egységes jelleget az itt élő közösségnek. Ezek mindegyike pedig egy-egy apró kis indok volt arra, amikor lapunk elindítását terveztük, hogy egy olyan újságot készítsünk, amelyik egyszerre szól a két önálló település lakosságának. Ebből adódik a címválasztásunk is, hiszen Veresegyház és Erdőkertes nekünk bizony az Otthonunk.

Ki gépen száll fölébe, annak talán térkép e táj, s talán meg sem tudja különböztetni egymástól a két települést, nekünk viszont, akik itt lakunk ebben az agglomerációs régióban, a nemzet fővárosának közelségében, az ország szívében, nagyon is hasonlóak a mindennapi ügyes-bajos dolgaink, de azonosak az örömeink, közösek a sikereink, az ünnepeink és az eredményeink, attól függetlenül, hogy Veresegyházon vagy Erdőkertesben élünk. S attól függetlenül is, hogy itthon dolgozunk, vagy bejárunk reggelente a fővárosba a munkahelyünkre.

Ki gépen száll fölébe, annak talán valóban térkép e táj, de nekünk az otthonunk.

Amikor megállunk a házuk előtt és körülnézünk az utcánkban, amikor kihajolunk az ablakon, amikor ezeken a tereken járunk, vagy nyaranta csak úgy céltalanul sétálgatunk, esetleg rekreációs jelleggel futni, kocogni indulunk, amikor beülünk egy kávézóba, vagy színházba megyünk – akárhogy nézzük is, az otthonunkat látjuk. Azt a közeget, azt a közösséget, amelyben mi is felcseperedtünk, s amelyet nagyszüleink még egészen másnyennek láttak, az elmúlt évtizedek rohamos fejlődése ugyanis jelentősen megváltoztatta a településeink arculatát. S agglomerációs régióként nagyon sokat beszélnek velünk kapcsolatban a népességszám hirtelen megugrásáról is a kiköltözők, a kitelepedők miatt. Nagyon fontos ezzel kapcsolatban hangsúlyoznunk azt is, hogy bizony ők is a saját otthonukat látják ezeken az utcákon, amikor bölcsődébe, óvodába vagy iskolába viszik gyermeküket, amikor kiugranak bevásárolni. Azzal a különbséggel, hogy ez egy olyan otthon, olyan közösség a számukra, amit ők maguk választottak a saját akaratukból saját maguknak. A közösség ereje pedig abban mutatkozik majd meg igazán, hogy visszaigazolja számukra, hogy életük legjobb döntését hozták meg ezzel az elhatározással.

Amikor a munkaidő végeztével felkerekedünk és kabátot húzunk, akkor olyan szempontból a legcsekélyebb különbség sincs közöttünk, hogy mindannyian hazaindulunk az otthonunkba – attól függetlenül, hogy itt helyben vagy a fővárosban dolgozunk –, Veresegyházra és Erdőkertesre.

Így alkotunk mi itthon egy összetartó közösséget, amelynek reményeink szerint a hiteles lenyomatát adja majd lapunk, amelynek első számát tartják most a kezükben. Kérem, fogadják szeretettel!

Azt pedig, aki gépen száll fölébe, minderről nem kérdezzük meg, már csak azért sem, mert a véleménye nélkül is meggyőződéssel és teljes magabiztossággal állíthatjuk: Veresegyház és Erdőkertes a mi Otthonunk.

Pitrolffy-Jamli Tamara

Otthonunk
Veresegyház Erdőkertes

Közéleti és kulturális magazin

Kiadja a Közép-magyarországi Régióért Alapítvány. Cím: 2120 Dunakeszi, Károlyi utca 1. E-mail: helyiujasag@gmail.com
Felelős kiadó: Benkócs László Főszerkesztő: Pitrolffy-Jamli Tamara. Szerkeszti a szerkesztő bizottság. ISSN 2786-3956

Pásztor Béla: Ha a munkámért nem fogadnak el, nem becsülnek meg, akkor más megbecsülést nem kérek

Az emberek magukénak érzik ezt a várost

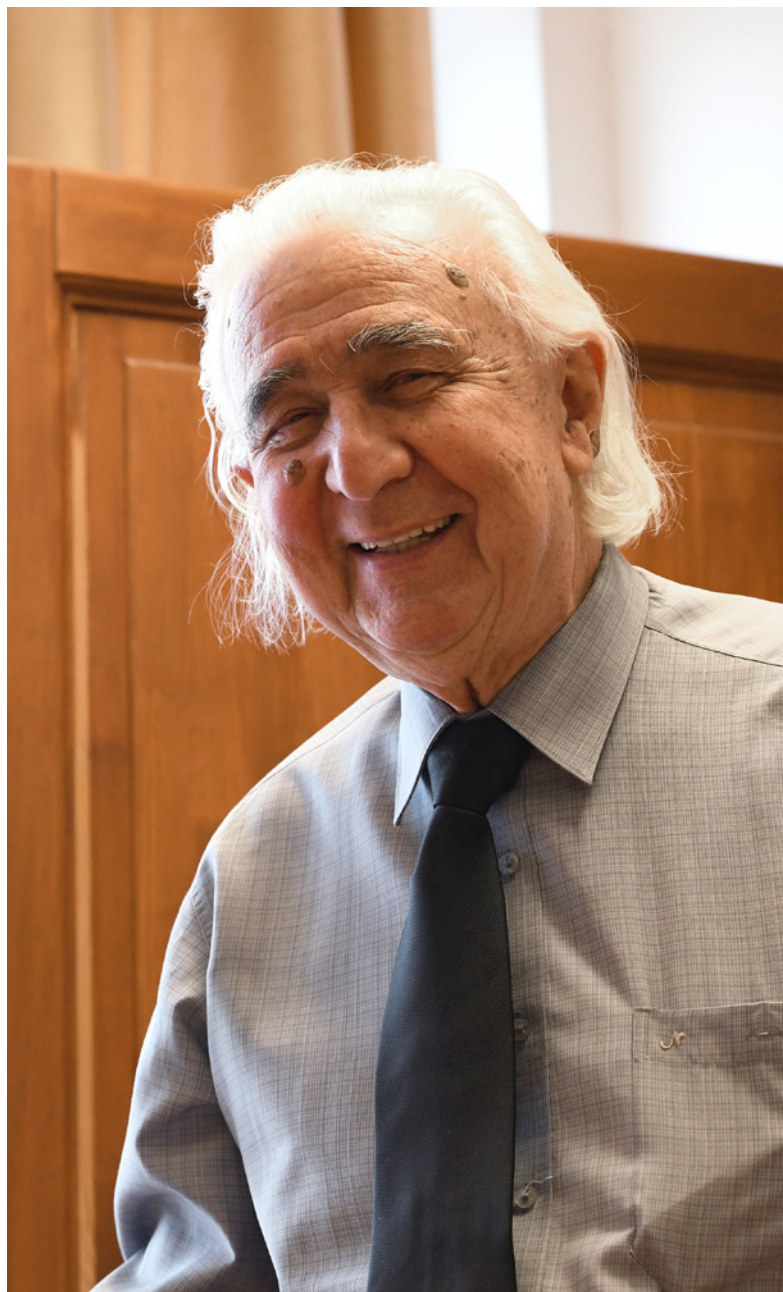
Pásztor Béla az ország legrégebb óta hivatalban lévő polgármestere, aki egykor még tanácselnökként került a település élére 1965-ben. Csaknem hat évtizedes tapasztalatával ma is azt állítja, hogy nincs megállás: csak előre lehet menni, de nem kell sürgetni az előrehaladást, ahhoz kell alkalmazkodni, amit az adott idő megváltoztathatatlanul megkövetel. Mint a lapunknak adott interjújában elmondta, a megépülő M2-M3-as összekötő útnak egyszerűre kell majd szolgálnia az országos érdekeket, de ugyanakkor a helyiek igényeit is.

– Amikor Ön elfoglalta hivatalát, valószínűleg még egészen másképp nézett ki Veresegyház, mint amilyenek manapság ismerjük. Ha valaki akkor járt volna itt, és csak mostanság térne vissza, ráismerne még a településre?

– Biztosan meglepődne. Ha egy utcának a fényképét nézzük, akkor tulajdonképpen már csak egy-két házat ismerhetünk fel a régiék közül, és az összes többi új. Hogy egy ilyen összehasonlításra lehetőségünk legyen, csináltattunk annak idején egy ötkötetes fényképsorozatot. Én 1965. szeptember 1. óta szolgálom a várost, korábban tanácselnöki minőségben, aztán pedig polgármesterként. Ennyi idő alatt egyetlen pártnak sem voltam tagja, vallásos ember vagyok, ma is rendszeresen templomba járok, és semmiféle olyan kötődésem nem volt, amelynek alapján bárki is fégyelmezhetett volna. Ez persze nem azt jelenti, hogy ha valaki elmondja a hibáimat, vagy felhívja a figyelmem a tévedéseimre, akkor megharagszom. Egyszerűen csak nem voltam a rendszer kiszolgáltatottja, nem szólhattak bele felülről vagy kívülről a munkámba. Független emberként nekem nem volt más érdekem, mint hogy az adott helyen a munkámat a lehető legjobban ellássam. Semmilyen érdek meg nem mozdult bennem, hogy én mitől lehetnék gazdagabb, miből vehetnék autót. Akkor is elmentem a templomba, amikor azt nem nézték jó szemmel. Mondták a megválasztásom után, hogy majd be kell lépni a pártba, mire megkérdeztem, hogy miért. Azt mondták, hogy azért, mert akkor nagyobb lesz a megbecsülésem. Én pedig erre azt mondtam, hogy ha a munkámért nem becsülnek meg, akkor más megbecsülést nem kérek.

– Komoly változások történtek ebben az időszakban nemcsak a városban, de a társadalmunkban is, országos szinten, hiszen jött közben egy rendszerváltoztatás... Mindezek hogyan hatottak a munkájára?

– Rendszerváltoztatás ide vagy oda, nekem ez semmit nem jelentett, hiszen én ugyanúgy csináltam tovább a dolgomat, ahogy előtte is. Én nem voltam kiszolgáltatott egyik rendszernek sem. Amikor megválasztottak tanácselnöknek, már a következő napon lebontattam egy falat, mert ott nem volt jó helyen. Kialakítottunk egy olyan formát, amivel a várost fejleszteni lehetett. Nagy értéke volt a társadalmi munkának, és minden olyan építményünk, amit akkoriban sikerült felhúznunk, negyedrészen vagy olykor fele részben is a társadalmi munkának volt köszönhető.

- Szívesen vettek részt ebben az emberek?

- Nem volt iskolánk, nem volt óvodánk... Kiderült, hogy öszre egy vagy két osztállyal többre lesz szükségünk, ezért májustól szeptemberig fölépítettük az épületet, mire kellett, elkészült a tanterem. Olyan volt a város, mint egy társadalmi hadsereg... Villanyhálózatot építettünk, vízvezetéket, csatornát, iskolát, óvodát, orvosi rendelőt, utakat... Abban az időben egyetlen járdája sem volt a falunak, nagy sár volt mindenütt. Csak a főút volt aszfalttal beszórvva.

- Még 1965-ben sem volt kiépült villanyhálózat?

- Volt vagy nyolc utca, amelyben nem volt villanyhálózat. Jött a karácsony és televíziót szerettek volna nézni a gyerekek. Több utcában magunk építettük ki a villanyhálózatot, természetesen szakemberek felügyelete és irányítása mellett. Ha nem találtunk helyben megfelelő szakembert, akkor hívtunk a fővárosból, de elmentünk az ország minden részére, elsősorban Északra, villanyoszlopokat gyűjteni. Megszüntettek ott akkoriban egy hálózatot, mi pedig elkértük, megvettük az oszlopokat... Elmentünk és kiástuk azokat a hatalmas, tizenvalahány méteres oszlopokat. De benzinkutat is építettünk ötven nap alatt. Akkoriban a falunak 3800-4000 lakosa volt, a környékbelihez képest tehát nagyobb település volt. Veresegyház nagyon összetartó volt, és ez még mindig jellemző, az emberek készségesek.

- Manapság milyen jelei vannak ennek az összetartásnak?

- Az adófizetési morál nálunk kilenvenhat-kilenvennyolc százalékos. Ha bármit kérünk az emberektől, szívesen segítenek. Persze nem vagyunk egyformák, néha talán még rossz hangulatunk is van, esetleg valami betegség is közrejátszhat, de az emberek nagyon nagy többségére, ha hívjuk, számíthat ez a város. Mindenki úgy tekinthet Veresegyházra, hogy az emberek a magukénak érzik ezt a várost.

- A minap tárgyaltak az elkerülő útról. Mit várhat ettől a veresegyházi lakosság?

- Nem csak rajtunk múlik, hogy mikor és milyen lesz az M2-M3-as összekötő út. Ezt az országos úthálózati rendszerbe kell jól beleépíteni. Legutóbb a csomádi vezetőkkel arról egyeztetünk, hogy az M3-asból kijövő, az M2-es felé haladó út nyomvonala merre haladjon, mit érintsen. Azt kellett tisztáznunk, hogy hol szolgálja jobban az egyik, hol meg a másik település érdekeit. Az a cél, hogy a településeink közötti útszakaszok egyformán jól szolgálják mindegyik várost és községet.

- Budapest közelsége, ez az agglomerációs helyzet az elmúlt évtizedekben inkább pozitívumot vagy negatívumot jelentett Veresegyház számára?

- Inkább pozitívumot, hiszen közel vagyunk a fővároshoz. Ha arra gondolunk, hogy jót tesz-e az agglomerációs településeknek, hogy folyamatosan nő a lakosság számuk, azt az egyik ember így ítéli meg, a másik pedig amúgy. Ha én idejöttem, akkor a másik miért ne jöhetne ide? Sokan gondolkodnak úgy, hogy amikor ők már ott vannak, akkor mások már ne jöjjenek. Milyen alapon? A városnak meg kell teremteni az ott élő emberek mindennapjaihoz szükséges feltételeket, amelyeknek része az is, hogy jó utakon érhessenek haza, hogy gyorsabban juthassanak fel az országos sztrádákra. Nincs megállás: aki megáll, az meghal. Csak előre lehet menni, de nem kell sűrgetni az előrehaladást. Egy normális menetben kell haladni, és a természetes igényeket kielégíteni. A városban ma tizenkét-tizenháromezer autó van. Ahhoz kell hát alkalmazkodni, amit az adott idő megváltoztathatatlanul megkövetel.

- Azt mondtuk az imént, hogy 1965-ben, amikor tanácselnökké választották, még nagyjából négyezer lakosa volt Veresegyhásznak, ehhez képest ez a tizenkét-tizenháromezer autó nagyon soknak hangzik. Mit jeleznek a demográfiai mutatók?

- Jelenleg nagyjából huszonkétezeren lakunk a városban. Én még mindig abban a házban élek – ma már, sajnos, egyedül –, amit apósom épített, és mi csak egy szobával bővítettük. A városban manapság ötezer körül mozog a tizennyolc év alattiak száma. Az első

Pásztor Béla még tanácselnökként, 1968-ban (Forrás: Fortepan / Urbán Tamás)

iskolánkat valamikor még kétkezi munkával – persze megfelelő szakmai irányítás mellett – mi magunk építettük. Jelenleg az iskolakapacitásunk kielégített, de tervezés alatt áll egy huszonnégy plusz négy tantermes általános iskola is. Fölépült az elmúlt években egy gimnázium, tehát a középiskolai tanulási lehetőségek tekintetében is jók vagyunk. Azokban a kérdésekben, amelyeket meg kellett oldanunk, nemcsak az oktatásban, de a közlekedésben vagy az infrastruktúrában is, én mindenkivel együttműködtem, akármilyen vezetés volt is az országban, és ugyanez érvényes ma is. Tuzson Bence, a térség országgyűlési képviselője egy nagyon szimpatikus ember, segíti a várost, és én tényleg csak megköszönni tudom a munkáját. Nagyon jó viszonyban vagyunk. Ha elősegítjük, hogy mindenfajta jószándékú közösség létrejöhesse, és ennek teret is biztosítunk, akkor az létre is jön és működni is fog.

- Milyen jövőképet lát Veresegyház előtt?

- Veresegyházon nagyon sok szorgalmas és képzett ember él, ami egy lelki és szellemi gazdagságot is jelent. Készséges ez a város, ez a legnagyobb értéke. Ha megkérdezi a veresegyházi embereket, hogy mire lenne még szükségük a településen, nem azt mondják majd, hogy iskola meg óvoda, hanem a termálfürdőt fogják említeni. Most készülnek ennek a kiviteli tervei. Nem kívánunk nagy termálfürdőt építeni, ilyenből van éppen elég Magyarországon, de olyat viszont akarunk, amelynek termálvizét egészségmegőrzés, gyógyulás szempontjából a környékbeli falvak lakói, és persze a helyiek veszik igénybe, ne kelljen elutazniuk máshová.

- Ideális esetben, ha minden a tervek szerint halad és nem jön közbe semmi, mikorra készülhet el a termálfürdő?

- Legkorábban 2024 tavaszán..

Újabb járdaszakaszt avattak fel Erdőkertesen

Elkészült az erdőkertesi vasútállomást és a központot összekötő Fő út újabb járdaszakasa, a Paskom utca és a Tégla utca között. A december végén átadott részen elvégzett korszerűsítéseket kormányzati támogatásból sikerült megvalósítani.

„Az a célunk, hogy ezekkel a fejlesztésekkel az itt élők kényelme mellett a közlekedők biztonságát is növeljük” – mondta lapunknak Tuzson Bence, térségünk országgyűlési képviselője.

Negyven új kerékpárparkoló Erdőkertesen

Mintegy ezerháromszáz B+R (biciklizs és utazz) parkoló épült meg tavaly a MÁV állomásmegújító programjában. A legforgalmasabb állomásokat érintő, 50 megújuló állomás elnevezésű program 2019-ben indult, ennek részeként 2021-ben tíz helyszínen fejeződtek be karbantartási és felújítási munkálatok, három helyszínen száz P+R és huszonhat helyszínen összesen ezerkétszázkilencvennyolc B+R parkoló épült.

A vasúttársaság kiemelt feladatként kezeli a személyszállítás szolgáltatási színvonalának emelését, aminek fontos eleme az állomási környezet szépítése, kulturáltabb utasforgalmi terek kialakítása. A tavaly épült új B+R parkolók elhelyezkedéséről azt írták, hogy Gyömrőn és Monoron száz-száz, Pilisen kilencven, Kápolnásnyéken, Szolnokon és Vecsésen nyolevan-nyolcvan, Ceglédbercelen hatvanhét, Gárdonyban, Pestszentlőrincen, Velencén és Zebegényben hatvan-hatvan, Agárdon, Alsógödön, Erdőkertesben, Farnoson, Főton, Fótútfalun, Martonvásáron, Órbottyánban negyven-negyven, Ceglédbercel-Cserőn, Kisköre-Tiszahídnál, Monorierdőn, Nagymaroson, Sülysápon, Sződ-Szödligeten, Vicziántelepen pedig húsz-húsz kerékpártároló épült ki. Velencén további tizennyolc kerékpártárolásra alkalmas bontott támaszt is kihelyeztek. Pilisvörösváron ötven, Ceglédbercelen negyvenöt, valamint Kisköre-Tiszahídnál öt P+R parkoló is kiépült.

A vasúttársaság január 8-án közölte, hogy a tervezetten 2023-ig tartó programban az idén folytatódnak a karbantartási munkálatok. Bicske, Bicske alsón már megkezdődtek a peronépítési, térkövezési munkálatok, illetve húsz B+R parkoló és új utasbeálló is épül, Rákospalota-Kertvárosban szintén zajlik az utasbeálló kiépítése. Celldömölkön, Kőbánya alsón, Martonvásáron, Nagymaros-Visegrádon és Szobon is folyamatban van a felvételi épület felújítása, ezeket tervezetten szintén az idén befejezik. Továbbá Felsőgödön hatvan kerékpártárolót létesítenek, Vecsésen harmincöt-negyven, Újszászon huszonkilenc P+R parkoló kiépítését is tervezik 2022-ben.

A MÁV a tavalyi fejlesztéseiről azt írta, hogy a Sződ-Szödliget megállóhelyen felújították a felvételi épületet, a homlokzatot, és több más fejlesztés mellett megújult az utasváró is. Albertirsán a felvételi épület teljes homlokzata kapott új külsőt, új nyílászárókat építettek be, a gyalogos aluljáróba vezető két lépcsőkort újjáépítették, és sok más újítás mellett az állomás területe is megszépült.

Sülysápon felújították a felvételi épületet, az aluljárót és a peronokat, valamint kiépült a vagyonvédelmi rendszer is. Alsógalla, Felsőpakony, Ferihegy, Rákoskert, Rákospalota-Kertváros, Vác-Alsöváros, Vecsés-Kertekalja és Vicziántelep megállóhelyeken a peronokon új padokat és hulladékgyűjtőket helyeztek ki, valamint új biztonságtechnikai rendszert építettek ki, továbbá Alsógallán, Rákospalota-Kertvárosban és Vicziántelepen is végeztek felújításokat.

Tavaly februári felvételünkön még épült az erdőkertesi fedett vasúti megálló, vagyis az utasbeálló

Megújul a Faluház színpada

Január 17-én kezdődött meg az erdőkertesi Faluházban a színpad felújítása. A fejlesztés részeként hang- és fénytechnikai eszközöket is beszerez az önkormányzat. Ennek köszönhetően a továbbiakban nem kell majd bérelni mindezeket, így egy jelentős kiadás megspórolható lesz. Ezekkel a fejlesztésekkel minőségi programokat lehet Erdőkertesre szerződtetni. A munkálatok a csoportos foglalkozásokat nem érintik, a Faluház és Könyvtár is a megszokott nyitvatartással várja a látogatókat.

A kutyák védangyala

Mittó Gabi, az erdőkertesi Befogad-LAK Állatmentő Alapítvány vezetője 2010 óta foglalkozik kutyák rehabilitációjával, szocializálásával, valamint az ebek örökbeadásával. Mindemellett az országos Állatvédőrség tagja. Annak is örömteli lehet megtapasztalni a mindennapokban, hogy egyre nagyobb hangsúlyt és figyelmet kap az állatok védelme, akinek nincs otthon vagy a közvetlen környezetében háziállat, házi kedvenc. A felelős állattartás, a róluk való gondoskodás, a bajba jutott kis kedvencek szakszerű és hatékony ellátása tavaly decemberben újabb szintet lépett: állami forrásokból másfél milliárd forintos támogatást kap az állatvédelem. Arról, hogy mit jelent a mindennapokban a kóbor, magukra maradt kis kedvencekről való szakszerű és felkészült gondoskodás, az elhivatott és fáradhatatlan Mittó Gabit kérdeztük lapunk.

- Honnan a kutyák iránti önzetlen szeretete és végtelen odaadása?

- Gyermekként mindig kutyára vágytam, de a szüleim elleneztek azt. Két gyermekkel a belvárosban éltünk, amikor örökbe fogadtam egy német juhász keveréket.

- Így érthető, hogy a költözés gondolata folyamatosan érlelődött. Mikor döntötték el, hogy váltanak és háttal fordítanak a belvárosnak?

- Nyolc éves volt a kutyánk, vagyis 1998-ban költöztünk Erdőkeresre. Sajnos ezt követően egy évvel valaki megmérgezte a kedvencünket. Ez egy nagyon fájó emlék azóta is.

- Ekkor határozta el, hogy az erdőkertesi kutyák védangyala lesz?

- Igen, elmondhatjuk, hogy akkor, illetve azóta kezdtem el felfigyelni komolyan a nehéz sorsú jószágokra.

- Emlékszik még az első mentettjére?

- Hogyne, tíz évvel ezelőtt, 2012-ben vettem magamhoz az első kutyát. Kiderült, hogy számos szocializációs probléma miatt örökbeadhatatlan, végül nálam ragadt. Ugyanígy, nem sokkal később egy másik társa is hozzám került, akit a gazdája tengerimalacra cserélt volna.

- Hogyan vált hobbiból hivatássá a mentés?

- Több mint tíz évig, 2001-től 2013-ig dolgoztam a helyi okmányirodában, jól ismert akkoriiban a jegyző. Tudta, hogy az állatmentés megszállottja vagyok. Emlékszem, azzal hívtam fel, hogy nem tudnak mit kezdeni egy ház előtt vödörben hagyott kölyökkutyával. Előbb településőr lettem, majd közterület-felügyelő.

- Saját házának udvarán alakította ki rendhagyó menhelyét, éjjel-nappal kutyák között él. Miért?

- Minden vágyam, hogy létrehozzunk egy, a jelenleginél komfortosabb menhelyet. Csakhogy ehhez támogatókra van szükségem. Kezdetben a saját fizetésemből finanszíroztam a működést, ma már az alapítványi adományok és a személyi jövedelemadó egy százaléka jelent némi garanciát a folytonosságra.

- A tapasztalatok szerint hány kis kedvenc kerül családhoz, milyen az örökbefogadási hajlandóság?

- Elmondhatjuk, hogy a tendencia azt mutatja: évente huszonöt-harminc kutya is gazdára tud találni. Én mostanában az idős, beteg, kiszolgáltatott állatokra fordítom a legnagyobb figyelmet. Magamhoz veszem őket és keresztszülőket keresek számukra. Ez azt jelenti, hogy a párok havi ötezer forint felajánlásával támogathatják kis védencüket.

- Szakértő szemmel hogyan látja, hol kell még erősíteni a felelős magartartást? Mivel tudjuk segíteni a bajba jutott négy lábúakat?

- Bár már tíz éve kötelező a házi kedvencek mikrocsipesz azonosítása, az állatok többsége azonban még mindig nem rendelkezik ilyennel. Pedig ez nem pusztán az elszökött, elkóborolt jószág hazajuttatását könnyíti meg, hanem például a veszteség elleni védőoltást is kizárólag ennek birtokában igényelheti évről évre az állat gazdája. Napjainkban is több tucat kutyát fogunk be, csak tavaly félszáz ebet szedtünk össze az utcákról, háromnegyedüket a csipnek köszönhetően visszavittük az otthonába, tizenötöt jószágot a saját költségünkön ivartalanítottunk és csipeltettünk.

- Milyenek a tapasztalatai, mekkora jelentősége van annak, hogy ne csak kizárólag a felelős kutyatartás, hanem tágabb értelemben a felelős állattartás fontosságát is hangsúlyozzuk?

- Egyformán jelentős és fontos kérdés a megfelelő állattartás is. Sokan tartanak házi- vagy haszonállatot a településen, noha nincsenek tisztában a jószág igényeivel, valamint a tartás szabályaival. Nagyon fontos, hogy ez megváltozzon, és felkészülten, hozzáértéssel gondoskodjon minden állattartó a jószágairól, házi kedvenceiről.

Veresegyházon és Erdőkertesén is jelentős fejlesztéseket valósítottunk és valósítunk meg az oktatás, az egészségügy, a közlekedésfejlesztés és a sporthoz köthető beruházások terén – mondta lapunknak Tuzson Bence

Mindenek felett áll a magyar családok érdeke

Az elmúlt években Veresegyházon elért eredményeink a közösség, a fejlődés, a biztonság és a jövő érdekében végzett következetes munka gyümölcsei – fogalmazott a lapunknak adott interjúban Tuzson Bence, városunk és térségünk országgyűlési képviselője, aki hangsúlyozta azt is, hogy Erdőkertesén hasonlóképp kiváló együttműködést sikerült kialakítani. Mint mondta, ezen a két településen jelenleg is olyan fejlesztések vannak folyamatban, amelyek kivétel nélkül az itt élő kicsik és nagyok érdekeit szolgálják. Így például Veresegyházon bővítettük a Kálvin Téri Református Általános Iskolát, az intézmény ugyanis nemcsak új tornacsarnokot, de új tantermeket is kapott, az erdőkertesi gyerekek pedig már az idén igénybe vehetik a Szőlőfürt Református Óvoda új épületét – fogalmazott a képviselő. Tuzson Bence felhívta a figyelmet arra is, hogy a tavaly kifizetett, minden eddiginél magasabb összegű nyugdíjprémium után februárban a teljes tizenharmadik havi nyugdíjat biztosítják a jogosultaknak.

– Milyen fejlődési irányt jelölnek ki Veresegyház és Erdőkertes számára a jelenleg is folyamatban lévő fejlesztések?

– Még mielőtt a konkrét kérdésre válaszolnék, megragadom az alkalmat arra, hogy elmondjam: Mindkét településen tette kész és nagyon szorgalmas emberek élnek, akikkel a képviselői munkám során kiváló partnerséget sikerült kialakítanom. Tulajdonképpen annyi fejlesztés van folyamatban Veresegyházon és Erdőkertesén, hogy nehéz is a kettőről egyszerre beszélni, mert túl hosszúra nyúlna, de persze örömmel és büszkén beszélek valamennyiről. Én hiszek a közösség erejében és a tudatos, jól átgondolt építkezésben, márpedig mindaz, ami ezen a két településen történik, maximálisan visszaigazolja ezt a meggyőződésemet. Amit elértünk, a közös összefogásnak köszönhető. Én ebben hiszek, mert az egyéni érdekek és a hatalmi harcok szerintem sehová sem vezetnek. Büszke vagyok arra, hogy nap mint nap megkeresnek Veresegyházról is, Erdőkertesről is egyre többen a javaslataikkal, ötleteikkel, meglátásaikkal, mert ezek az értékes észrevételek mind-mind előre viszik a térség fejlődését. Pásztor Béla polgármester úrral egészen különleges együtt dolgozni, nagyszerű a közös gondolkodás, sokat tanultam tőle az elmúlt években. A kezdetektől fogva nagyon jó a kapcsolatunk, atyai jóbarátként tekintek rá.

– Kezdjük akkor Veresegyházzal: melyek a város fejlődésének legmarkánsabb irányai?

– Több fontos szempontot is mérlegelnünk kell, amikor a fejlesztésekre vonatkozó döntéseket meghozzuk, ezeknek ugyanis itt helyben mindig egybe kell esniük a lakossági igényekkel. Akárcsak Veresegyházon, úgy az egész körzetünkben most is zajlanak építkezések, beruházások, s ha összegezzük ezeket, akkor láthatjuk, hogy jelentős fejlesztéseket valósítottunk és valósítunk meg az oktatás, egészségügy, közlekedésfejlesztés és a sporthoz köthető beruházások terén is. Visszatérve a konkrét kérdésre, örömmel mondhatom, hogy településeink itt a régióban folyamatosan gyarapodnak – és különösen igaz ez Veresegyházra, hiszen elég csak végigsétálni a város utcáin, hogy bárki láthassa ezt –, minden okunk megvan arra, hogy higgyünk a

biztonságos, tervezhető jövőnkben. A versenyházi fejlesztések közül hadd emeljem ki a Kálvin Téri Református Általános Iskola bővítését, az intézmény ugyanis nemcsak új tornacsarnokot, de új tantermeket is kapott. Megépítettük a katolikus gimnáziumot, amire szintén méltán lehetünk mindannyian büszkéek. Az elmúlt nyolc évben mindent megtettünk azért is, hogy aki Csomádon, Csömörön, Dunakeszin, Erdőkertesén, Fóton, Gödön vagy Veresegyházon sportolni szeretne, annak megteremtjük ehhez a megfelelő feltételeket. Összesen tizenöt sportfejlesztés van jelenleg is folyamatban, hatvankét beruházást pedig már megvalósítottunk térségünkben ebben az időszakban. Ezek közül a legnagyobb vállalkozásaink egyike pedig épp Veresegyházon épült meg: tavaly augusztusban adtuk át az új Kucsa Tamás sportszarnokot. Településeinken több új bölcsődét, óvodát és iskolát építettünk, vagy éppen a meglévőket bővítettük és újítottuk fel. Mindemellert dolgozunk a közlekedés fejlesztésén, gőzerővel folyik a munka az M2-M3 összekötő út tervezésével kapcsolatosan. Óriási jelentősége és hatása lesz ennek a beruházásnak.

– Erdőkertes vonatkozásában az említettek közül mely fejlesztési irányokat tartja a legmeghatározóbbaknak?

– Többet is meghatározó jelentőségűnek tartok, de talán haladjunk sorban: az a célunk, hogy az erdőkeresi Neumann János Általános Iskola épületét sokkal korszerűbbé és gazdaságosabban fenntarthatóvá tegyük, ezért kormányzati támogatással felújítjuk az aulát, valamint a fiúk és a lányok öltözőjét is, de számos tantermet, köztük egy új okostantermet is kialakítunk az intézményben, amivel harminc tanuló egyidejű, élményszerű, interaktív tanulását tesszük lehetővé. Ez egy újabb jó hír a helyieknek azok után, hogy az erdőkeresi gyerekek már az idén igénybe vehetik a Szőlőfűrt Református Óvoda új épületét is, ami ugyancsak egy fontos és előremutató eredmény, hiszen nemcsak az ő jövőjüket alapozzuk meg, de hozzájárulunk a környék fejlődéséhez is. Az elmúlt időszakban a térségünkben megvalósított beruházások kivétel nélkül a közösség, a fejlődés, a biztonság és a jövő érdekében kifejtett következetes munka gyümölcsei. Büszke vagyok arra, hogy Pest megye 5-ös számú választókerületének országgyűlési képviselője vagyok. Minden erőmmel azon dolgoztam és dolgozom, hogy a Csomádon, Csömörön, Dunakeszin, Erdőkertesén, Fóton, Gödön, Veresegyházon élők mindennapi életét jobba tegyem.

– Ennek pedig szerves részét képezik azok az iskolafejlesztések, amelyek közül többet is említett. Miért kerültek ezek ennyire előtérbe az elmúlt időszakban?

– Régióink az ország legfiatalabb átlagéletkorú térségeinek egyike, ahol külön öröm, de egyben felelősség is számunkra, hogy nagyon sok bölcsődés, óvodás és iskoláskorú gyermek él. Ez is az egyik oka annak, hogy folyamatosan szükség van bővítésekre és fejlesztésekre ezekben az intézményeinkben, és ugyanilyen fontos az is, hogy új iskolákat, óvodákat és bölcsődéket építsünk. Biztosan egyetértenek velem a kedves olvasók abban, hogy nincs fontosabb gyermekeink biztonságánál. Ötgyermekes édesapaként pedig nagyon jól tudom, hogy ehhez a biztonsághoz szükség van arra is, hogy amikor reggelente bemegy a gyermekünk az iskolába, akkor tudjuk, hogy ott színvonalas körülmények között magas szintű oktatásban részesül. Másfelől pedig a különböző országos jellegű intézkedésekkel is az a célunk, hogy minden gyermek az otthonában is megfelelő körülmények között kézzelhessen. Hogy csak egy példát említsek: tavaly nyolcvannyolcezer család igényelte a hárommillió forintos otthonfelújítási támogatást, ami egy jelentős eredmény.

– Továbbra is folytatódik a családok támogatása, megerősítése?

– Persze, gondoljunk csak az európai, de világszinten is egyedülálló, folyamatosan bővülő magyar családtámogatási rendszerre, a CSOK-ra, vagy az immár harmadik esztendeje elérhető nagyszülői gyedre, amit 2020. január 1-től folyamatosan igénybe vehetnek az érintettek. Ez pedig azt jelenti, hogy a még nem nyugdíjas nagyszülő is jogosulttá válhat a gyermekgondozási díjra. Mi megbecsüljük az időseket, ezért ragaszkodtunk ahhoz, hogy a nagyszülők nemzedéke, vagyis a

nyugdíjasok is részesüljenek a magas gazdasági növekedés eredményeiből. Így a tavaly kifizetett, minden eddiginél magasabb összegű nyugdíjprémium után most februárban már a teljes tizenharmadik havi nyugdíjat is biztosítjuk számukra. A családi adókedvezménnyel is az a célunk, hogy minél több pénz maradjon a családoknál. Mi nem elveszünk, hanem adunk, mert azt akarjuk, hogy biztonságban és jól éljenek. Mivel a gazdaságunk tavaly repülőrajtot vett, mindenki részesül ennek az előnyeiből is: az idén február 15-ig visszatérítjük a gyermeket nevelő szülőknek az általuk 2021-ben befizetett személyi jövedelemadót, amelynek összege közel egymillió forint is lehet. Ugyancsak adóvisszatérítésben részesülnek a gyermeket nevelő kisvállalkozók is. Januártól pedig nem kell már személyi jövedelemadót fizetniük a huszonöt év alatti fiataloknak, ezzel is segítjük a pályakezdésüket.

– Mindezek az intézkedések elérhetik a kívánt eredményt?

– Mindenképp, hiszen az elmúlt hónapokban is számos új, jelentős döntést hoztunk azért, hogy folyamatosan jobba tegyük a családok mindennapi életét. Az elmondottakon túl sok százezer családnak jelent segítséget a kamatstop is, amelynek lényege, hogy a jelzálogalapú hitelek kamatát a tavaly október végi szinten rögzítjük. Ez átlagosan havi tizenegyezer forintos támogatást jelent. Egy másik, ugyancsak jelentős kezdeményezés a bölcsődefejlesztési program, amelynek célja, hogy már az idén mindenki, aki szeretné, el tudja helyezni bölcsődében a gyermekét. Ennek érdekében összesen tíz és fél milliárd forintot támogatással mintegy húszezer új férőhely kialakítását, illetve bővítését segítjük elő. Az a célunk mindezzel, hogy a szülőknek ne kelljen választaniuk a család és a munka között, márpedig, ha egyre több férőhelyet biztosítunk a kicsik számára, azzal megkönnyíthetjük a szülők számára a munka világába való visszatérést. Jól emlékszünk, nem volt ez mindig így, nagyon sokat dolgoztunk azért, hogy ma már itt tartunk. A rezsi csökkentésből sem engedünk, mert az alacsony rezsiáraknak köszönhetően csaknem negyvenezer forinttal több pénz marad havonta a családi kasszában. A kiszámítható, tervezhető jövőért dolgozunk, Magyarország attól lesz erős, ha megerősödnek a magyar családok.

Misszió

Ügyelet, amelyre éjjel is számíthatunk

Hasznos és fontos lehet, hogy minden veresegyházi és erdőkertesi tudja: rendelési időn kívül hova fordulhatunk, ha baj van. A két település folyamatos felnőtt- és gyermekorvosi ügyeletét a Misszió Egészségügyi Központ látja el, munkanaponként este 18 órától reggel 7-ig, hétfőig és ünnepnapokon pedig reggel 7-től másnap reggel 7 óráig. Indokolt esetben az ügyeletes orvos kiszáll a helyszínre, de a központ személyesen is felkereshető. (A védőmaszk használatáról azonban még a nehézségek közepette se feledkezzünk meg.)

Az ügyelet felhívja a figyelmet arra is, hogy mikor ajánlatosabb a mentők értesítése a Misszió helyett. Így például életveszélyes állapot észlelésénél, amikor olyan jeleket látunk valakin, mint az eszméletvesztés, baleseti sérülés, valószínűsíthető mérgezés, fulladás, nehéz légzés vagy akár extrém magatartászavar.

Az ügyelet továbbá az alábbiakat kéri a bejelentéskor: pontosan és röviden mutatkozzunk be, adjuk meg a címet, telefonszámunkat, majd vázoljuk fel az általunk észlelt tüneteket.

Természetesen adódhat olyan szituáció is, amelyben a kórházi ellátást választjuk az ambuláns kezelés helyett. Indulás előtt ilyenkor mindenképpen ellenőrizzük, hogy melyik az ügyeletes intézmény. Ebben nyújthat segítséget a mentok.hu és gyermeksos.hu oldal, valamint telefonon a Központi Ágnyilvántartó a (06) 1 311-6000-es hívószámon.

A Misszió Egészségügyi Központ ügyeleti telefonszáma:
(06) 20 9220-082.

Hétköznaponként este 18 órától reggel 7-ig hívható, ünnepnapokon és hétfőig pedig reggel 7-től másnap reggel 7 óráig.

Az ügyelet címe: Veresegyház, Gyermekliget út 30.

Hogyan kínáljuk a borokat?

A borokról sokszor nehezen értelmezhető meghatározásokat hallunk, amelyektől nem ritkán megretten az, aki nem végzett el valamilyen borkurzust. De nem kell borszakértőnek lenni ahhoz, hogy szeressünk és élvezzünk egy-egy pohár bort, azonban néhány tudnivaló birtokában könnyebben tudunk választani a boltok polcairól, valamint élvezetesebbé is tudjuk tenni italunkat. Borismereti sorozatunk első részében a szervírozás szabályaival ismerkedünk meg.

Nemcsak akkor jó a bor, ha parafadugós! Közkeletű tévedés, hogy a csavaros kupakkal rosszabb minőségű borokat zárnak le, ugyanis ma már kiváló borokat hoznak forgalomba az egyre népszerűbb csavarzárral is. Ez a zárási mód nagyobb biztonságot nyújt és kevesebb kockázatot jelent a bor számára, mint a hagyományos, dugós lezárás. Emellett segít megőrizni a borok frissességét, illatosságát. Általában a könnyebb fehérborokra és a rozékra jellemző ez a forma.

Amennyiben palackunk parafadugóval van ellátva, a kinyitáskor egyrészt törekedjünk arra, hogy elkerüljük a dugó kihúzásával járó pukkanó hangot, másrészt ügyeljünk arra, hogy a dugóhúzó spirálja ne fúrja át a dugót, mert ebben az esetben annak kis darabjai beleeshetnek a borba. Ezért aki bontja – az illem szerint – mindig először a saját poharába töltőn egy keveset, hogy az esetlegesen beleesett dugódarabok ne a vendégek elé kerüljenek. A dugót mindig szagoljuk meg, mert a bor hibájáról – ha például dohos vagy penészes lenne – már a dugó szaga is tájékoztat.

A három-öt éves borokat fogyasztás előtt minimum húsz perccel érdemes kinyitni a palackfűlledtség kiszellőzése érdekében. Idősebb, tanninban gazdag tételeket javasolt dekantálni. Dekantáláskor áttöltjük az üvegből egy másik üvegfalú edénybe a bort szellőztetés és üledékmentesítés céljából. Mindenképpen olyan dekantáló edényre van szükség, amiben a bor a lehető legnagyobb felületen érintkezik a levegővel. A legelterjedtebb edények üvegből készülnek, jellegzetes hosszú nyakuk és hasas testük van. A levegőztetés elő tudja hozni a gazdagabb illat- és zamatanyagokat.

A borkóstolás legfontosabb kelléke a boron kívül a pohár. Kerüljük a színes poharakat, átlátszó, díszítésmentes és tiszta poharat használjunk. A pohár formája képes változtatni az ital aromáján, tehát nem véletlen, hogy széles a paletta a különböző formák, méretek és szárhosszak között. Minden típusú bornak megvan a saját pohara, legyen az édes, száraz, rozé, vörös vagy pezsgő. A vörösboros pohár kelyhe sokkal nagyobb, öblösebb, lapos fenekű, széles szájú. Ennek magyarázata, hogy minél nagyobb felületen érintkezik vörösborunk a levegővel, annál gyorsabb és egyenletesebb az oxigénnel való találkozás folyamata, aminek a végén kiteljesedett, érett illatok és ízek jönnek létre. A fehérborok és rozék esetében a szűkebb szájú poharak vezetnek el legtökéletesebben az illatokat az orunkig. A pezsgőspohárnak (hosszúnyakú, vékony fleute; ejtsd: flöte) jóval magasabb a kelyhe, mint a többinek, ennek elsősorban esztétikai oka van: egy magasabb pohárban szebbek és jobban látszanak a buborékok. A talpas poharat a száránál illik megfogni, hogy ne melegítsük fel idő előtt az italunkat, és ne hagyjunk zsíros ujjlenyomatot a pohár oldalán. Az sem mindegy, hogy meddig töltjük a poharat: a kehely legszélesebb részéig. A pezsgőt mindig hidegen illik fogyasztani, ezért érdemes keveset tölteni, nagyjából a kétharmadáig, hogy ne legyen ideje átmelegedni.

A különböző bortípusok más és más hőfokon fogyasztva érvényesülnek a legjobban, mutatják a legszebb arcukat. A testes vörösborokat tizenhét-tizennyolc Celsius-fokon, a könnyebb vörösborokat tizenöt-tizenhaton, az édes borokat pincehőmérsékleten, a fehér- és rozéborokat nyolc-tíz fokon, a pezsgőt még ennél is hidegebb hőmérsékleten illik felszolgálni. Ha túl melegen szolgáljuk fel a bort, egyedi karaktere helyett csak az alkoholt és a savasságot fogjuk érezni benne, a túlhűtés pedig elfedheti a borok ízét, illatát. A borokat, hogy optimális hőmérsékletüket elérjék, nem szabad sem a fagyasztóba, sem a fűtőtestre tenni, mert érzékenyek a hirtelen hőváltozásra.

Az illem szerint a nő csak akkor tölthet italt, ha nincs férfi a társaságban, és a férfi feladata gondoskodni arról is, hogy soha ne legyen üres egy hölgy pohara. A koccintást azonban mindig a nőnek illik kezdeményezni.

Nagy illetlenség egy húzásra kiinni boros poharunk tartalmát. Ismerni kell a mértéket a borivásban éppúgy, mint az élet egyéb dolgaiban. Ahogy a mondás tartja: „Élvezd a bort, de fokozott tudatossággal, a mértékletesség egyenlő a boldogsággal.”

FEJEZETEK KÖZÖSSÉGÜNK MÚLTJÁBÓL

„**Veresegyházán** (Pestmegye) és környékén a gyakori szeles, hűvös, esős időjárás majdnem csapásnak mondható s kevés kilátás van arra, hogy hamar megváltozzon. A buzavetés virágzásban van, de a gyakori esőzések részben megdőléssel, részben pedig rozsdával fenyegetik. A rozs nál szerencse, hogy a szemképződés oly előre van, miszerint az eső már kevés kárt tehet benne. Az őszi árpa jó, a tavasziak is helyenkint javultak, fejlődésük az utóbbiaknak, meleg hiányában, lassú. A zabra a sok eső jól hatott, úgy, hogy mennyiség tekintetében javult. A kukorica helyenkint jól fejlődött, erősebb talajokban azonban még mindig hátra van maradva. Burgonyából remélhetőleg jó termés lesz, töltögetése folyamatban van. Dohányra az eső sokat használt, a hiányokat most pótolják. A cukorrépa szépen fejlődik, második kaszálása folyamatban van.” *(Magyar Nemzet, 1902. június 24.)*

Veresegyházi életkép 1970-ből (Forrás: Fortepan / Urbán Tamás)

Légifelvétel Veresegyházról 1983-ból (Forrás: Fortepan / MHSZ)

Az ország szíve táján...

„A szülőföldről írtam ezt a könyvet és még százazrek szülőföldről. Azokéról, akik ezen a tájon teremtettek emberi életet a múltban, ha kellett a fodrozódó homokon, a terjengő nádasok helyén és a vízjárta laposokon, mert a jó föld kevés erre. Többször is úgy hozta a történelem, hogy a természet visszavetette az embertől a megművelt földet, az emberi élet jobb feltételeit, mert erősen megfogtakozott a földművelő és aki megmaradt, annak sem volt mindnek bátorsága a békés munkához a háborús világban. Hadak útjában fekvő vidék volt ez mindig, tatár lovas, királyi kopjás, török janicsár, végvári vitéz, német zsoldos, rác martalóc, kuruc portyázó, Windischgrätz katonája és 48-as honvéd mind jobban szorongatta itt a másikat, az ország szíve táján.

Nemcsak az elmúlt emberekről írtam, de a mostaniakról is. A jelenlegi legidősebbek nagyapái még felszabadított jobbágyok voltak. Azután két-három nemzedék parasztsága művelte itt talán a legnagyobbat: új mezőgazdasági kultúrát teremtett a korábban leginkább gabonatermő vidéken. A születő főváros közelében áttértek a volt jobbágyok unokái szinte mindenféle terményre, ami csak szükséges egy világváros élelmészéhez. Ehhez a legesekélyebb alkalmas földterületet is visszahódították a művelésbe csapással, töltögetéssel, egyengetéssel, a trágyázás legkülönbözőbb nemeivel. A kertgazdálkodásban találta meg ez a vidék boldogulásának az útját, amiben csak segített a vasút aránylag korai megindulása még a század elején. A vasút Veresegyházát összekötötte Budapesttel, Váccal és Gödöllővel, megteremtve az asszonyok máig tartó batyuzásának közlekedési feltételét is.

A vasút megindulásával kapcsolatos a sajátos, a mai napig ingázó helyi munkásság és értelmiség kialakulása. A korábban mezőgazdasági jellegű település paraszti osztályának emberfölöslege már nem kényszerült Amerikába vándorolni, hanem megélhetést talált a budapesti iparban. [...] ...a közlekedés fellendülése következtében

kibontakozott a környék földrajzi adottságaiból eredő lehetősége is, amely folyamat kezdetei még a reformkorba nyúlnak vissza. A szőlőhegyek, az erdők, a vadászati lehetőség és nem utolsósorban a táj szépsége a múlt század második felétől már sokakat vonzott a fővárosból ide. Ezek természetesen a középső társadalmi rétegek vagy éppen az arisztokrácia körébe tartoztak. Az első világháború és a forradalmak után már a budapesti értelmiség és munkásság soraiból is költöztek ki ideiglenesen vagy véglegesen, aminek következtében megszorodtak a külterületi lakott helyek. Erdőváros a jelenlegi Erdőkertes keletkezése és önálló helységé fejlődése jól példázza ezt a folyamatot. Más vonatkozásban ez a folyamat eredményezte a veresegyházi tó környékének a kiépülését is. [...]

Napjainkban egyre nagyobb mérvű a fővárosból és máshonnan való ideiglenes beköltözés, nagy kiterjedésű hétvégi telep létesült a tó körül. Új jelenség, hogy az ország távolabbi részeiből sokan költöznek a helységbe. Budapest közelsége, a jobb munkalehetőségek és a kedvezőbb életkörülmények vonzzák őket. [...] Mindezekhez járulnak a kulturális létesítmények, amelyekkel együtt a nagyközség egyre inkább elnyeri regionális központi szerepét, amelyre földrajzi és társadalmi adottságai a történelem során már többször kijelölték.

A szülőföldről írtam ezt a könyvet és még százazrek szülőföldről, azokéról is, akik ezután fognak születni ezen a tájon. Nehéz munkával kutattam a közösség arcát, amely a sanyarú körülményeket valamivel jobban vészelte át mint a környék más falvai és valamivel hamarabb vette észre az új lehetőségeket is. Mozdulatlan és mozgékony egyben az idevaló ember, ahogy a megmaradás törvényei szerint véli jobbnak. Ebből származnak erényei és hibái is. Nekik ajánlom ezt a könyvet elsősorban, a törzsköcsöknek és a beköltözötteknek egyaránt.”

(Horváth Lajos: Veresegyház – Helytörténet és községrajz, 1977)

A színház elsődleges funkciója a szórakoztatás, azt azonban magas színvonalon kell megvalósítani – mondta lapunknak Venyige Sándor, a Veres 1 Színház igazgatója

Lethenyi László felvétele

Előtérben az igényesség

Alig nyolc év alatt százhetvezren látták a 2014-ben alapított Veres 1 Színház előadásait a városban, ami egyúttal azt is jelenti, hogy folyamatosan telt ház előtt játszik a társulat. Évek óta elmondható, hogy Veresegyház lakosságánál jóval többen jönnek színházba hozzánk egy évben – mondta el a lapunknak adott interjúbán Venyige Sándor igazgató, aki büszke arra, hogy egy remek közösséget sikerült összekovácsolni, amely baráti légkörben tud dolgozni. A társulat magját ugyanis olyan, a szakmájukat remekül ismerő és a munkájukat kiválóan végző színészek alkotják, akik nagyszerű emberek is egyben. Őket nevezi a színidirektor a Veres 1 Színház derékhádnak.

– Honnan jött az ötlet, hogy színházat alapítsanak Veresegyházon?

– Amikor mi 2014-ben ideköltöztünk Kelet-Magyarországról a párommal, Zorgel Enikővel, akkor egy hét múlva már bementünk a polgármester úrhoz. Én 1989 óta színház környékén mozgok, voltam két színházban is dramaturg, jó néhány előadást rendeztem, és játszottam Nyíregyházától Győrig, Szegeden, Békéscsabán, sok helyen, a Madáchtól a József Attila színházig. Húsz évvel ezelőtt Németországban és Svédországban is részt vettem egy elég komoly musicalturnéban, amelyik három évig tartott. Szóval volt egy ilyen színházi múltam, majd pedig mindkettőnk életében történt egy változás, és akkor úgy döntöttünk, hogy elhagyjuk Kelet-Magyarországot és itt, Budapest környékén, valamelyik kis településén csinálunk színházat.

– Miért épp Veresegyházat választották ehhez?

– Először igazából Gödöllőre akartunk költözni, egy barátom azonban megkérdezte: Miért nem jöttök inkább Veresre? Eljöttünk, megnéztük, és valahogy úgy alakult, hogy itt maradtunk. Egy eléggé átgondolt koncepció volt, hogy valahol Budapest környékén, az egyik kisvárosban szeretnénk színházat csinálni. Úgy terveztük, hogy elkészítjük az előadásokat, néhányszor eljártsszuk helyben, utána pedig országosan fogjuk a produkciónkat utaztatni. Csak arra nem számítottunk, hogy ha egyszer itt elkezdjük – és egyből egy bérlet-sorral indítottunk –, akkor két hét alatt úgy fog elfogyni az összes bérlet, hogy augusztus 18-tól szeptember 5-ig megveszik az összeset. Volt, aki épp akkor ért haza a nyaralásból, és kikérte magának, hogy nem kaphat bérletet. Amikor elment üdülni, még szó sem volt Ve-

resegyházon színházról, mire visszaért, addigra meg már jegyet sem lehetett kapni. Így aztán egyik bérletes előadást indítottunk a másik után, az is gyorsan megtele, és egyszer csak azt vettük észre, hogy nagyon jó fogadtatása volt Veresegyházon a munkánknak. Egy sikerdarabbal indítottunk, a Ne most, drágám!-mal, amit azóta már csaknem százszor játszottunk, helyben is és szerte az országban.

– Hogyan kezdődik manapság egy színházalapítás?

– Beballagtunk 2014 április elején a polgármester úrhoz, és azt mondtuk, hogy szeretnénk színházat csinálni Veresegyházon. Ő meg erre csak annyit válaszolt, hogy oké. Javasolta, hogy nézzük meg a művelődési házat, hogy alkalmas-e rá. Mi pedig megnéztük, és láttuk, amit láttunk: „ha valami alkalmas arra, hogy színházat csináljunk benne, akkor az a művelődési ház”. Így aztán „rácengedett” bennünket erre a dologra, és fél évvel később már az első bemutatónk is megtartottuk, és az első évben tízezer nézőnk volt csak itt helyben. Ebből következik az is, hogy azokat a vendég- vagy tájelőadásokat, amiket országos szinten terveztünk, egyszerűen nem volt kapacitásunk még a következő évben sem megvalósítani. A második évben már három bérletsort, a negyedik évben négyet indítottunk, bevezettük a gyerekbérleteket, szépen haladt hát minden. Akkor már el tudtuk kezdeni a tájelőadásokat is játszani, 2017-ben pedig elindítottuk a Mézesvölgyi Nyár fesztivált, és ma már csaknem nyolcszáz lejátszott előadással, háromszázezer nézőnél, harmincegy saját bemutatót tart... Jelenleg is műsoron tartunk tizennyolc produkciót, járjuk az országot, és mi szervezzük Pest megye legnagyobb színházi fesztiválját.

– Előadásaikban rendszeresen fellépnek országosan ismert népszerű színészek is. Az ő szerepeltetésük is a koncepció része?

– Igen, mert a néző általában a darab címére megy be a színházba, kisebb részben a szerzőre, de leginkább a színészre. Így aztán sztárokat, vagyis ismertebb, népszerűbb, de a szakmájukat magas szinten művelő kollégákat szoktunk felkérni a főszerepekre, de olykor mellékszerepekre is. Emellett pedig van egy nagyon dolgos és nagyon kiszámítható, megbízható derekú ember a színházban, amelyik tulajdonképpen az első kapavágástól itt van velünk. Még a legelején abban egyeztünk meg – amikor még semmit sem sejtettünk arról, hogy sikerrel járunk-e egyáltalán a színházalapításban –, hogy akire mi számíthatunk a kezdeteknél, az számíthat majd ránk akkor is, ha mindez majd valamilyen irányban továbbfejlődik. Azt kell mondanom, hogy

ha valamire a leginkább büszke vagyok – és amire igazán büszke lehetek – az éppen az, hogy olyan kollégákkal sikerült körbevennünk magunkat, akik egyrészt remek emberek, másfelől pedig a szakmájukat remekül ismerő és a munkájukat remekül végző színészek. Nagyon jó baráti társaságot, baráti légkört sikerült kialakítanunk. Ez nagyon fontos, és nagyon örülök, hogy ezt sikerült megvalósítanunk.

– Az, hogy még az induláskor egy-egy nyaralás miatt maradtak le többen is a bérletvásárlás lehetőségéről, azt is jelzi egyúttal, hogy a színházalapítással egy valós igényre sikerült rátapintani?

– Igen, mert a reális igény az volt, hogy így már nem kell bemenni Pestre, ha színházat akarnak látni az emberek. Nekünk a minőségbiztosításunk is egyben, hogy egy budapesti nívóval kell csereszabatos minőséget nyújtani a közönségünknek. Mert ha valaki eljön ide, és azt mondja, hogy ez nem olyan, akkor legközelebb majd inkább bemegy Pestre bármelyik színházba. Ha viszont olyat tudunk neki adni, ami csereszabatos azzal, amit bent láthatna, akkor megőrül annak, hogy nem kell bemenni. Hozzá tartozik ehhez persze az is, hogy a veresiek nagyon büszkék arra, hogy van saját színházuk, és azt fenn is tudják tartani. Nagyon fontos ugyanis, hogy telt házzal játsszunk az előadásainkat a kezdetek kezdetétől.

– Mindez a műsorpolitikára is kihatással van?

– Természetesen, hiszen ha bármelyik vidéki színháznak megnézzük a műsorpolitikáját, azt látjuk, hogy klasszikus népszínházi repertoárral működnek. Mi sokféle, javarészt mégis szórakoztató, populáris előadásokat kínálunk a közönségnek. Ugyanis az az egyik elvünk, hogy a színház elsődleges funkciója a szórakoztatás, azt azonban magas színvonalon kell megvalósítani. Igényesen is lehet ezt művelni. Úgy gondolom, hogy sokkal szívesebben termeli másnap a GDP-t a polgár, ha előző esete halálra röhögi magát, mert jól szórakozik a színházban. Így aztán a repertoárunk is inkább szórakoztató, de a paletta persze jóval szerteágzóbb.

– A helyi reakciók visszaigazolják ezeket az elképzeléseket?

– Itt helyben hét és fél év alatt volt százhetvenezer nézőnk. Szerintem ez azt jelenti, hogy igen. Évek óta elmondható, hogy Veresegyház lakosságánál többen jönnek színházba hozzánk egy évben.

– Sikerült tehát bevonni más településekről is a publikumot?

– Túl azon, hogy bérletesek vannak, a környező településekről is nagyon sokan látogatják az előadásainkat, főként Gödöllőről, Örbottyánból, Erdőkertesről, Szadáról vagy Dunakeszről.

Az egérfogó Lethenyi László felvétele

Látogatás az erdőkertesi csodakertben

Erdőkertesi facsemetékkel is tehetünk a klímaváltozás ellen – így hangzik a felhívás, amelynek háttérében a világhírű magyar növény-nemesítés áll.

Az erdőkertesi Fenyőkert Díszfaiskola immár harmincöt éve foglalkozik fák, cserjék, évelők szaporítóanyagainak és félkész növényeinek előállításával. Orlóci László, a faiskola alapítója – aki egyébként egy személyben az ELTE Fűvészkert igazgatója is – küldetésének tekinti, hogy olyan növényfajtákat nemesítsenek itt, amelyek tudnak alkalmazkodni a klímaváltozás okozta kihívásokhoz.

Nemesítői tevékenységüknek köszönhetően eddig már tizenöt, állami elismerésben részesült fajtával rendelkeznek, amelyek között olyat is találni, amely épp európai uniós szabadalmaztatás alatt áll.

„Természeti kincseink és környezetünk megóvása fontos feladatunk. Számomra azért is, mert nálunk, a Tuzson családban nemesedékek óta, mintegy száz éves hagyománya is van a természet szeretetének és védelmének. A dédapám, Tuzson János botanikus egész életét annak szentelte, hogy közelebb hozza az emberekhez a természetet, mi már ebbe nőttünk bele, születésünktől fogva az életünk része. A gyermekeimet is arra tanítom, hogy védjék és óvják a természetet, zöld környezetünket” – nyilatkozta lapunknak Tuzson Bence, térségünk országgyűlési képviselője, miután a mi nap Orlóci László kalauzolása mellett személyesen is tett egy téli sétát ebben az erdőkertesi csodakertben, vagyis a Fenyőkert Díszfaiskolában.

